

УДК 343.343.5
DOI: 10.31733/15-03-2024/1/588-560

Павло ТКАЧЕНКО
аспірант кафедри
кримінально-правових дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

СПЕЦІАЛЬНО-КРИМІНОЛОГІЧНІ ЗАХОДИ ЗАПОБІГАННЯ САМОВІЛЬНОМУ ЗАЛИШЕННЮ ВІЙСЬКОВОЇ ЧАСТИНИ АБО МІСЦЯ СЛУЖБИ В КОНТЕКСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКОВОЇ ПОЛІТИКИ

У сучасних умовах важливим завданням є забезпечення неухильного додержання військовослужбовцями Збройних Сил України, Національної гвардії України, Державної прикордонної служби України вимог законодавства України, яке регламентує порядок проходження військової служби. На цей час системно мають випадки порушення військовослужбовцями встановленого порядку проходження військової служби, які безпосередньо пов'язані із самовільним залишенням військових частин, місць служби та дезертирством. Вчинення військовослужбовцями військових кримінальних правопорушень, зокрема пов'язаних із самовільним залишенням військових частин, місць служби та дезертирством, негативно впливає на стан правопорядку у Збройних Силах України та інших військових формуваннях, утворених відповідно до законів України, створює суттєві перешкоди для якісного та своєчасного виконання покладених на них завдань з оборони України, захисту її суверенітету, територіальної цілісності та недоторканності [1, с. 56].

Запобігання – це активний підхід до забезпечення громадської безпеки, де держава, її органи та суспільство працюють спільно для уникнення злочинності. Цей процес містить у собі розуміння та аналіз причин, які призводять до вчинення злочинів, а також розроблення та впровадження заходів, спрямованих на зменшення цих причин та створення умов, що не сприяють вчиненню злочинів. Запобігання означає не лише реагувати на вже вчинені злочини, а й передбачати можливі сценарії та вживати запобіжних заходів для зменшення ризику. Це можуть бути, наприклад, освітні кампанії, програми попередження, створення умов для викорінення соціальної нерівності та безробіття, поліпшення інфраструктури тощо. Загалом запобігання є ключовою стратегією в боротьбі зі злочинністю, оскільки спрямоване на зменшення злочинності ще до її вчинення, а також на покращення загальної соціальної та економічної ситуації, що може впливати на злочинність у довгостроковій перспективі [2, с. 165].

Нагальність дослідження спеціально-кримінологічних заходів запобігання самовільному залишенню військової частини або місця служби обумовлена не лише внутрішньодержавними чинниками, а й детермінантами, які панують на макро- та мікрорівнях, створюючи передумови для вчинення військовослужбовцями злочинів проти встановленого порядку несення або проходження військової служби.

Дослідження спеціально-кримінологічних заходів запобігання самовільному залишенню військової частини або місця служби, як згадувалося раніше, обумовлене статистичною поширеністю фактів учинення військовослужбовцями досліджуваного виду злочину. Так, аналіз рівня злочинів проти встановленого порядку несення або проходження військової служби свідчить, що у 2007 р. їх було зареєстровано всього 508, у 2008 – 450, у 2009 – 442, у 2010 – 551, у 2011 – 493, у 2012 – 352. Це означає, що протягом 2007–2012 рр. загальна кількість злочинів, які вчинені військовослужбовцями, з певним коливанням скоротилася майже на третину. Звичайно, що рівень військових кримінальних правопорушень не є об'єктивним, оскільки не охоплює великий пласт латентних злочинів, що не відбиваються у показниках кримінально-правової статистики через замкнутість, автономність військової сфери, слабку доступність до неї з боку громадськості, високий рівень корпоративності, сталі традиції військовослужбовців. Від показників рівня військових злочинів відрізняється інший показник – рівень судимості. Так, у 2007–2012 рр. судами України було засуджено 2124 військовослужбовці, зокрема: у 2007 р. – 382, у 2008 р. – 387, у 2009 р. – 395, у 2010 р. – 390, у 2011 р. – 283, у 2012 р. – 287. Цей показник за означений період скоротився на чверть. Водночас за період 2013 – 2022 рр. спостерігається інша динаміка військових кримінальних правопорушень. Так, у 2013 р. обліковано 341

правопорушення, з яких 23 за ст. 407 КК України, у 2014 р. – 4 045, з яких 1810 за ст. 407 КК України, у 2015 р. – 6083, з яких 3916 за ст. 407 КК України, у 2016 р. – 3 580, з яких 2342 за ст. 407 КК України, у 2017 р. – 6043, з яких 3188 за ст. 407 КК України, у 2018 р. – 241, з яких 166 за ст. 407 КК України, у 2019 р. – 11, з яких 9 за ст. 407 КК України, у 2020 р. – 4 014, з яких 2878 за ст. 407 КК України, у 2021 р. – 2 980, з яких 2006 за ст. 407 КК України; у 2022 р. під час дії правового режиму воєнного стану вчинено 13 766 військових кримінальних правопорушень, з яких 6183 обліковано за ст. 407 КК України [3, с. 688; 4, с. 687].

Спеціально-кримінологічні заходи запобігання самовільному залишенню військової частини або місця служби зазвичай включають у себе широкий спектр стратегій та практичних дій, спрямованих на попередження таких порушень дисципліни та належного виконання обов'язків військової служби. З урахуванням сучасних викликів і за допомогою аналізу впроваджених раніше заходів до конструкції, так би мовити, новітніх спеціально-кримінологічних заходів запобігання вчиненню військовослужбовцями злочину, передбаченого ст. 407 КК України, можливо віднести:

1) патріотичне та професійне виховання, в основу яких будуть покладені розроблення і впровадження програм, спрямованих на зміцнення почуття гідності, відданості Батьківщині та розуміння важливості військової служби;

2) психологічну підтримку, зокрема створення механізмів психологічної підтримки для військовослужбовців, що сприяє запобіганню стресам і конфліктам у військовому середовищі;

3) соціальну адаптацію, тобто підтримку адаптації новобранців і військовослужбовців до військового середовища, зокрема шляхом тренінгів та консультацій, які мають здійснюватися інструкторами та досвідченими військовими психологами;

4) ефективний навчальний процес, який здебільшого стосується вищих військових навчальних закладів, проте не виключає можливості реалізації у військових частинах та полягає в забезпеченні якісної та систематичної підготовки військовослужбовців-курсантів, що сприяє зміцненню професійних навичок і дисципліни;

5) контроль і нагляд, основними завданнями яких є встановлення ефективних систем контролю за дотриманням дисципліни та правопорядку, а також виявлення можливих правопорушень, зокрема нестатутних взаємовідносин, які є основним детермінантом самовільного залишення військової частини або місця служби;

6) дисциплінарні процедури, в основі яких лежить розробка чітких правил дисципліни, санкцій та процедур вирішення конфліктних ситуацій з урахуванням вимог статутів Збройних Сил України;

7) правову освіту, а саме забезпечення військовослужбовців інформацією про їхні права й обов'язки, а також про кримінальну відповідальність за вчинення злочинів;

8) створення позитивного середовища шляхом формування військового колективу, сприятливого для розвитку доброчесності, солідарності та взаємодопомоги;

9) аналіз динаміки злочинності, який є ключовим у процесі здійснення спеціально-кримінологічних заходів запобігання та полягає у проведенні кримінологічних досліджень щодо динаміки і причин військових злочинів, що дають змогу адаптувати кримінологічну модель заходів запобігання [5, с. 177].

Таким чином до спеціально-кримінологічних заходів запобігання самовільному залишенню військової частини або місця служби з урахуванням сучасних викликів можливо включити, а в подальшому застосувати такий комплекс, а саме: патріотичне та професійне виховання; психологічну підтримку; соціальну адаптацію; ефективний навчальний процес; контроль та нагляд; дисциплінарні процедури; правову освіченість; створення позитивного середовища; індивідуальний підхід та аналіз динаміки.

1. Ткаченко П. І. Кримінально-правова характеристика заздалегідь обдуманого умислу самовільного залишення військової частини або місця служби // Education and science of today: intersectoral issues and development of sciences : IV International Scientific and Practical Conference (Cambridge, UK, 9 December 2022). Cambridge, UK : P.C. Publishing House. Pp. 56–58. DOI: <https://doi.org/10.36074/logos-09.12.2022.16>.

2. Іванов Ю. Ф., Джуца О. М. Кримінологія : навч. посіб. Київ : Вид. Паливода А. В., 2006. 264 с.

3. Ткаченко П. І. Кримінологічна характеристика особи військового злочинця, який самовільно залишив військову частину або місце служби // Military offences and war crimes: background, theory and practice : monograph / ed. by V. M. Stratonov. Riga, Latvia :Baltija Publishing, 2023. DOI: <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-302-6-31>.

4. Military offences and war crimes: background, theory and practice : monograph / ed. by V. M.

Stratonov. Riga, Latvia : Baltija Publishing, 2023. 876 p.

5. Ткаченко П. І. Спеціально-кримінологічні заходи запобігання самовільному залишенню військової частини або місця служби / П. І. Ткаченко // Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ. – 2023. – № 3 (102), ч. 2. - С. 169 – 179. - DOI: <https://doi.org/10.32631/v.2023.3.39>.

УДК 343.3:341.326

DOI: 10.31733/15-03-2024/1/590-592

Віталій ФЕДЮК

молодший науковий співробітник

НДІ вивчення проблем злочинності

ім. акад. В. В. Сташиса

НАПрН України

ПУБЛІЧНІ ЗАКЛИКИ ДО НЕВИЗНАННЯ ПОШИРЕННЯ ДЕРЖАВНОГО СУВЕРЕНІТЕТУ УКРАЇНИ НА ТИМЧАСОВО ОКУПОВАНІ ТЕРИТОРІЇ УКРАЇНИ ЯК ІНФОРМАЦІЙНЕ КРИМІНАЛЬНО-ПРОТИПРАВНЕ ДІЯННЯ

В умовах триваючої збройної агресії РФ проти України надзвичайно актуальним постає питання чіткого та вичерпного формулювання підстав кримінальної відповідальності за суспільно небезпечні діяння, що становлять різноманітні форми співпраці з державою-агресором. Поява ст. 111-1 у Кримінальному кодексі України (далі – КК України), як видається, була обґрунтована саме такими міркуваннями, закріпивши у чинному КК України деталізовані форми кримінально-протиправних діянь, які виступають різновидами колабораційної діяльності.

Однією з форм діянь серед інших, передбачених ч. 1 ст. 111-1 КК України, є публічні заклики до невизнання поширення державного суверенітету України на тимчасово окуповані території України. Враховуючи достатньо усталений в науці кримінального права поділ діянь на фізичні та інформаційні (останні проявляються у вербальній, інформаційно-акустичній активності) [1, с. 61], на наше переконання, є достатньо підстав вважати вищезазначене діяння інформаційним. Обґрунтування такого твердження передусім передбачає врахування особливостей публічних закликів як конститутивної ознаки аналізованої форми діяння та їхнього особливого змісту, тобто в чому саме виражається невизнання поширення державного суверенітету України на тимчасово окуповані території України, а також проблемних питань відмежування від інших інформаційних діянь подібної спрямованості.

Щодо інформаційної природи публічних закликів, то, щонайменше, вона представлена такими особливостями. По-перше, це інформаційний акт, який вчинений суб'єктом заклику і передбачає мовленнєву (фонетичну) або демонстративну передачу основних відомостей про діяння. Так, законодавець у ч. 1 ст. 111-1 КК України передбачив, що такими відомостями, серед інших, мають бути ті, які спрямовані на висловлення думки (з обґрунтуванням або без такого) щодо невизнання поширення державного суверенітету України на тимчасово окуповані території України. Невизнанням слід вважати становище, коли що-небудь не визнають або не оцінюють як належне. В свою чергу, поняття поширення є похідним від дієслова «поширюватись», що означає «потрапляти під дію або вплив чогось» [2, с. 748; 1098]. Принагідно зазначити, що відповідно до ч. 1 ст. 2 Конституції України суверенітет України поширюється на всю її територію. Таким чином, першим етапом формування публічного заклику слід вважати випадки, коли особа відкрито до невизначеного кола осіб розповсюджує інформацію про те, що суверенітет України на певній території є неналежним «де-юре», внаслідок чого відповідні території України (об'єктивно тимчасово окуповані та юридично приналежні державі Україна) не підпадають під сферу його дії. Як правило, такі дії спрямовані на утвердження суверенітету держави-агресора (наприклад, формування окупаційних органів влади чи поширення законодавства держави-агресора на тимчасово окуповані території України) або на ускладнення реалізації суверенітету України на тимчасово окупованих територіях (скажімо, перешкоджання реалізації виконання повноважень органів державної влади України або невиконання їхніх рішень) [3, с. 111].

По-друге, для кваліфікації інформаційного акту як публічного заклику, необхідним є встановлення спонукального (схильяльного) компонента. Спонукування до вчинення дій (зокрема, до невизнання державного суверенітету України на тимчасово окупованих